

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER 2019: Finansverden vil redde sig selv med øko-fascisme

Download (PDF, Unknown)

**‘Et utroligt historisk
øjeblik: Vi må ændre
dagsordenen fuldstændig!’
Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-Larouche den 25.
september 2019**

Den 25. september (EIRNS) – Ovenstående ord blev udtalt af Helga Zepp-LaRouche i dag i hendes strategiske webcast for Schiller Instituttet. Overvej de historisk virkelig skelsættende begivenheder fra de sidste 48 timer.

- I den anden uge med den amerikanske centralbanks tiltag for at afværge et sammenbrud i banksystemet, blev yderligere 180 milliarder dollars pumpet ind i systemet, hvilket bragte det samlede beløb op på over 500 milliarder dollars med fortsatte opfordringer til at frigive nye kvantitative lempelser (QE), inden hele det

vestlige banksystem kollapser. Konkurser brød ud over hele Europa, delvis på grund af kreditstramningen af realøkonomien, hvilket efterlod over 22.000 nye arbejdsløse.

- På klimatopmødet i New York, scenen for det mishandlede og forvirrede barn, Greta Thunberg, der af hendes kontrollører blev drevet til et næsten psykiatrisk sammenbrud, mens hun skvaldrede op om dommedag, holdt den faktiske kontrollør af den massive klimasvindel, Mark Carney, chef for Bank of England, hovedtalen ved klimabegivenheden. Alt imens dette arrangement er beregnet på at skabe en ny "grøn" boble til at oppebære den massive derivatboble, er den også beregnet på at skabe en begrundelse, og måske endda love for at forhindre udlån til alt hvad der producerer kulstof – dvs. stort set al industri, transport, byggeri og landbrug i verden. Som det fremgår af den netop offentliggjorte EIR-rapports overskrift: "'CO2-reduktion' er en masseorderisk politik udtænkt af Wall Street og City of London."
- I USA står det forrykte Demokratiske Parti over for den snarlige afsløring af Obama-regeringens kriminelle samarbejde med britiske og ukrainske efterretningsnetværk i deres bestræbelser på at vælte USA's præsident, samt fiaskoen i deres "Russiagate"-svindelnummer og deres "racistiske" beskyldninger for at afsætte Trump. Demokraterne bekendtgjorde en offentlig undersøgelse for at indlede en rigsretssag, baseret på Trumps helt normale samarbejde med præsident Volodymyr Zelenskij's nye ukrainske regering. Zelenskij kom til magten på et løfte om at udrydde korrruptionen i det nynazistisk tilpassede Poroshenko-regime, som var kommet til magten gennem et kup i 2014, der blev styret af de samme kredse i Obamas regering, der nu er ivrige for at stoppe Trump.
- I Storbritannien, hvor en krise nu sammenlignes med den engelske borgerkrig i det 17. århundrede, tilranede den

nyligt indrettede Højesteret (oprettet af Tony Blair) sig magten fra premierministeren, for at omgøre hans ophævelse af Parlamentet, mens Parlamentet for nylig også bemægtigede sig premierministerens magt ved at presse et lovforslag igennem for at forhindre Brexit. Nu ønsker Boris Johnson et parlamentsvalg, for at "give vælgerne mulighed for at bestemme", men oppositionen blokerer for et valg i den overbevisning (næsten helt sikkert rigtigt), at de ville lide et alvorligt nederlag.

Sagen er, som fru Zepp-LaRouche påpeger, at ingen af disse kriser eller den ekstreme fare for krig mellem atomvåbenmagterne, som menneskeheden nu står overfor, kan løses hvor for sig. Det er et sandhedens øjeblik for menneskeheden, hvor Lyndon LaRouches levned må anerkendes gennem hans renselse af præsident Donald Trump, og hans politik må gennemføres, som de virkelig revolutionerende ændringer de udgør. Systemet kan ikke repareres, det kan kun udskiftes. Donald Trumps fjender er de samme fjender, der fængslede Lyndon LaRouche, men som nu står afslørede med deres forræderiske hensigter. William Weld, den amerikanske advokat der overvågede retsforfølgningen af LaRouche og hans medarbejdere, forsøger nu at indlede en kampagne mod Trump i de republikanske primærvalg – og i denne uge erklærede han Trump skyldig i forræderi og opfordrede til hans henrettelse.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sit webcast i dag: "Dette er bare helt ude på overdrevet, og folk bør forstå nøjagtig hvem William Weld er. Han var den amerikanske statsanklager i Boston, der var anstifteren i hele sagen mod min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Han var gerningsmanden for, hvad Ramsey Clark korrekt kaldte den største uretfærdighed i amerikansk historie. Og han er nu den samme person bag forsøget på at fjerne Trump fra embedet, på den ene eller anden måde".

Jeg tror, at alt dette kan give bagslag," fortsatte hun, "og det fremhæver nødvendigheden af virkelig at gå efter Lyndon

LaRouche renselse, fordi denne sag vil give bagslag. Dette kan potentielt bringe hele sandheden frem om, hvad der er foregået i amerikansk politik i de seneste mange årtier. Og jeg kan kun fortælle folk, at dette kommer til at bringe sandheden frem om, hvad der skete, og du burde være indstillet på det og hjælpe os med at få denne sandhed ud.”

POLITISK ORIENTERING den 26. september 2019: Federal Reserve måtte intervenere for at forhindre sammenbrud – 2008 på steroider på vej

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Baggrund:

På engelsk: Schiller Instituttets ugentlige webcast med Schiller Instituttets internationale formand Helga Zepp-LaRouche den 25. september

This is an unbelievable historic moment. We must change the agenda completely

Der er ingen klima nødsituation – Europæisk deklaration

Følgende deklaration bliver præsenteret til EU ledere den 18.-19. 2019 i Oslo. Udover de 430 underskrivere på listen, har 60 andre personer skrevet under. Se listen nedenunder.

There is no climate emergency

We, the undersigned 430 independent Climate Scientists and Professionals from 15 countries, wish to convey six urgent messages to you:

1. Climate change is a fact. The geological archive reveals that Earth's climate has continuously changed for as long as the planet has existed, with natural cold and warm phases. With the Little Ice Age (with minimum in 1700 AD), it is no surprise that we now are experiencing a period of warming. This is a normal expectation with a cyclic system.

2. There is no scientific proof that anthropogenic carbon dioxide (CO₂) emissions are the major cause of global warming. As such, this issue remains a scientific hypothesis.

3. There is also no scientific evidence that anthropogenic CO₂ emissions have a detrimental effect on the quality of life. On the contrary, we do know that CO₂ is the basis of life on Earth (photosynthesis), and more CO₂ is beneficial for nature (greening the Earth) and agriculture (increasing crop yields).

4. Climate policy is heavily based on computer models. Unfortunately, these computer models have many shortcomings and are not remotely plausible as policy tools. For example, they substantially overestimate temperature increases for multiple reasons (e.g. inability to quantify cloud impacts, over-sensitivity to greenhouse gases, , etc.).

5. There is also no scientific evidence that higher CO2 levels are intensifying natural disasters, or making them more frequent. On the other hand, studies by independent experts indicate that many supposed CO2-mitigation measures in use today (e.g. industrial wind turbines): a) have no scientific proof that they save a consequential CO2, b) have adverse human health impacts, and c) can cause devastating effects on ecosystems.

6. Energy policy must be based on scientific and economic realities. We strongly oppose any net zero" policy, as they are not only unfeasible, but extremely detrimental.

There is no climate emergency, and therefore no cause for panic or irrational responses.

When legitimate approaches emerge, we will have ample time to reflect and adapt. Our aim should always be to provide reliable and affordable energy at all times.

Our position is that science should strive for a significantly better understanding of the climate system and all the major contributors, while politics should focus on 2 minimizing potential climate damage by prioritizing adaptation strategies based on scientifically proven and economically affordable technologies.

Se underskrivere her:

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouches tale i

Xi'an Kina: Hvordan man kan hjælpe Vesten med at forstå Bælte og Vejinitiativet bedre (på dansk)

Af Helga Zepp LaRouche:

Under det europæisk-asiatiske økonomiske forum i den kinesiske by Xi'an holdt Helga Zepp-LaRouche følgende foredrag. De indskudte overskrifter er tilføjede af redaktionen.

For de fleste kinesere er det meget vanskeligt at forstå, hvorfor så mange af Vestens institutioner reagerer så negativt på BRI (Bælte- og Vej-initiativet), og hvorfor der her i den sidste tid oppiskes en antikinesisk stemning, og at for eksempel kinesiske videnskabsmænd og 450.000 studerende i USA sættes under mistanke for at være spioner, hvad der minder om de værste dage under McCarthy-æraen. I Europa rejser nogle sikkerhedsmyndigheder lignende beskyldninger. For den kinesiske befolkning oplever BRI's virkelighed ud fra et helt andet perspektiv.

For folk i Kina udgør de sidste 40 års erfaringer med reform- og åbningspolitikken siden Deng Xiaoping en ufattelig succeshistorie. Fra et relativt fattigt udviklingsland – jeg har selv oplevet det i 1971, da jeg var i Kina for første gang – har Kina udviklet sig til den næststørste, ja i mange henseender endda til den største økonomiske nation i verden. 800 millioner mennesker blev løftet ud af fattigdommen; der har udviklet sig en middelstand på 300 millioner og derudover 600 millioner med en god levestandard. Moderniseringstempoet er uden fortilfælde i verden, sådan som det for eksempel

kommer til udtryk i et hurtigtogsnet på allerede 30.000 kilometer, som snart har forbundet alle de store byer med hinanden.

Siden præsident Xi Jinping i september 2013 i Kasakhstan satte Den nye Silkevej på dagsordenen, har Kina tilbudt alle andre stater et samarbejde med den kinesiske succesmodel. I løbet af de kun 6 år, der er gået, har BRI oplevet en utrolig genklang; mere end 130 nationer og mere end 30 store internationale organisationer samarbejder med BRI. Det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie har påbegyndt seks store korridorer, bygget jernbanelinjer, udbygget havne, opført industriparker og videnskabsbyer og tilbyder for første gang udviklingslandene en mulighed for at overvinde deres fattigdom og underudvikling.

Her var BRI fra begyndelsen af åbent for alle denne verdens stater. Præsident Xi Jinping har ikke blot udtrykkeligt tilbudt USA og Europa samarbejde, men i utallige taler givet udtryk for, at han foreslår en helt ny model for internationalt samarbejde mellem nationerne, et "shared community for the future of mankind", et skæbnefællesskab for den samlede menneskehed. Og dermed har han foreslået en helt ny form for samarbejde, der overvinder geopolitikken og erstatter den med et harmonisk system for fælles udvikling til alles gensidige fordel. I denne henseende udgør BRI den absolut nødvendige økonomiske basis for en fredsorden for det 21. århundrede.

Medens Den nye Silkevej i mange lande i Asien, Afrika og Latinamerika og selv i Europa hilses som en storslået vision, som et koncept for fred gennem udvikling, sådan som pave Paul den 6. formulerede det i sin encyklika *Populorum Progressio* – "Om alle folks udvikling" fra 1967, så betegner de tidligere omtalte institutioner denne politik fra Kinas side som "konkurrence mellem systemerne".

Mange kinesere forstår ikke, hvordan det er kommet til denne

heftige reaktion, født af geopolitiske motiver, og også i Vesten har en vis tilvænnning gjort sig gældende over for de forandringer, som i løbet af de sidste næsten 50 år har ændret den politiske orientering og de politiske værdier.

Det afgørende punkt er, at der i Vesten har fundet et paradigmeskift sted siden 1971, der har ført i den præcist modsatte retning af den vej, som Kina er slået ind på.

Da præsident Nixon den 15. august 1971 ophævede Bretton-Woods-systemet og dermed de faste vekselkurser og dollarens guldstandard, lagde han grunden til en tiltagende opgivelse af en politik orienteret mod den fysiske økonomi og i stedet hen imod en politik, rettet mod de finansielle interesser og i stadig stigende grad mod den størst mulige profit.

Denne tendens forstærkedes ved ophævelsen af Glass-Steagall-loven om bankadskillelse i 1999 og af den efterfølgende fuldstændige deregulering af finansmarkederne, hvilket førte til gentagne dannelser af spekulationsbobler og til sidst til bankkrakket i 2008. Og da centralbankerne absolut ikke har ændret spor ved årsagerne til dette krak, men tværtimod har befordret den spekulative kasinoøkonomi gennem fortsat "quantitative easing", nulrenter og nu endda negative renter, så står det transatlantiske finanssystem nu foran muligheden for et langt mere dramatisk sammenbrud end for elleve år siden.

Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche, min nyligt afdøde ægte mand, advarede i august 1971 om, at en fortsættelse af den monetaristiske politik, som Nixon slog ind på, ville medføre fare for en ny depression og en ny form for fascisme, dersom den ikke erstattedes af en ny økonomisk verdensorden. LaRouche gik også op imod Romklubbens malthusianistisk motiverede påstand fra 1972 om, at nu var "grænserne for vækst" nået – en vranglære, som hele den økologiske bevægelse lige indtil nu er opbygget på, og som har ført til en "forgrønnelse" af en stor del af de vestlige partier. LaRouche svarede herpå med sin

bog: "Der er ingen grænser for vækst", hvor han fremhæver den menneskelige kreativitets rolle som drivkraft for videnskabelige og teknologiske fremskridt, der definerer, hvad der er ressourcer.

Han advarede også dengang om, at det værdiskift, der fulgte med denne nyliberale økonomiske politik, ville medføre en sex-, rock- og narkokultur, som ville ødelægge befolkningens intellektuelle evner og dermed ikke blot frembringe en kulturel krise, men også ødelægge samfundets økonomiske produktivitet. Desværre befinder vi os i dag lige netop på dette punkt.

Kina går den modsatte vej

Kina slog i 1978 ind på den stik modsatte vej. Det erstattede Firebandens teknologifjendtlige politik med en dirigistisk og udviklingsrettet politik, finansieret af statslige kreditter.

Det, man ikke forstår i Vesten, er den kendsgerning, at den kinesiske økonomiske model i sine grundtræk er identisk med det amerikanske system, sådan som det udvikledes af den unge amerikanske republiks finansminister, Alexander Hamilton, med dets ide om en nationalbank og statsstyret kreditskabelse. Denne ide videreudvikledes af den tyske økonom Friedrich List, der er meget berømt i Kina, og udgjorde grundlaget for Lincolns økonomiske rådgiver Henry C. Carey, og påvirkede den økonomiske tankegang i Roosevelts Reconstruction Finance Corporation, hvormed han førte USA ud af 30-ernes depression. Reconstruction Finance Corporation var også forbilledet for Kreditanstalt für Wiederaufbau, hvormed Tyskland organiserede genopbygningen efter den anden verdenskrig og det tyske økonomiske mirakel.

Kina foretager sig altså nu om dage det, der udgjorde grundlaget for USA's og Tysklands økonomiske succes, før de vendte sig fra denne politik og erstattede den med den nyliberale model, hvis "succes" i dag for eksempel kan

iagttages hos den største derivathandler i verden: Deutsche Bank.

Den konfucianske traditions betydning

Et ekstremt vigtigt aspekt af BRI's succes, der kun forstås utilstrækkeligt i Vesten og efter min opfattelse ikke understreges klart nok, er det kinesiske samfunds toogethalvt tusind år gamle konfucianske tradition, der kun afbrødes i de ti år under kulturrevolutionen. I Kina spiller det almene vel takket være denne tradition en større rolle end individet, der i Vesten efter Renæssancen opnåede en større betydning, der dog med det liberale værdiskift så at sige har revet sig fuldstændigt løst og har udartet sig til "alt er tilladt".

Den konfucianske tradition indebærer også, at udviklingen af den moralske karakter udgør det højeste mål for opdragelsen, hvilket udtrykkes ved begrebet "junzi", der nogenlunde svarer til Schillers begreb "den skønne sjæl". Det har derfor for mere end to tusinde år været anset for selvindlysende i Kina, at hensynet til den offentlige moral og bekæmpelsen af slette egenskaber i befolkningen udgør forudsætningen for et højtudviklet samfund.

I Vesten går forestillingen om nødvendigheden af en moralsk forbedring fuldstændigt imod tidsånden siden afskaffelsen af det humboldtske opdragelsesideal, hvis midtpunkt ligeledes var den "skønne karakter". Det er altså i det højeste ud fra det udartede liberale systems standpunkt, at nogen kan betegne Kina som et "autoritært system", ikke set ud fra den kinesiske kulturhistories synspunkt.

Den, der vil forstå Xi Jinpings hensigter, må tage hensyn til hans svar på et spørgsmål fra otte professorer fra Det centrale Akademi for de Skønne Kunster (CAFA) for godt et år siden, hvor han understreger den æstetiske opdragelses overordentlige betydning for den kinesiske ungdoms åndelige

udvikling. Den æstetiske opdragelse bør spille en afgørende rolle for den skønnes ånds udvikling, den bør fylde de studerende med kærlighed og fremme skabelsen af store kunstværker.

Allerede Konfucius tillagde beskæftigelsen med poesi og god musik en afgørende rolle ved menneskets æstetiske opdragelse, men en absolut nøgle til forståelsen af Xi Jinpings vision, ikke blot om "den kinesiske drøm", men om hele den samlede menneskeheds harmoniske udvikling er den lærde, der har skabt det moderne uddannelsessystem: den første undervisningsminister i Den Provisoriske Republik Kina, Cai Yuanpei. Cai stødte under sine rejser på jagt efter det bedste daværende uddannelsessystem til sidst i Leipzig på Baumgartens og Schillers æstetiske skrifter og blev gennem filosofihistorikeren Wilhelm Windelband opmærksom på Wilhelm von Humboldts dannelsesopfattelse. Han blev fuldstændigt begejstret over slægtskabet mellem Schillers begreb om den æstetiske opdragelse og den konfucianske morallære og indså, at Schiller havde præget den tyske klassiske ånd med "stor klarhed".

Cai anvendte disse ideer til at modernisere det kinesiske uddannelsessystem og skabte det nye begreb "meiju" for den æstetiske opdragelse. Dermed blev den allerede hos Konfucius eksisterende ide om, at karakteren kan forædles ved fordybelse i den store klassiske kunst, forstærket, ved at der på denne måde kan bygges en bro mellem den sanselige verden og fornuften. I en artikel fra 1919 formulerede Cai tanker, der også i dag kan bygge en bro for Vestens problemer:

"Jeg tror, at roden til vort lands problemer ligger i kortsynetheden hos rigtig mange mennesker, der vil have hurtig succes eller hurtige penge uden nogen højere moralsk tankegang. Den eneste medicin er den æstetiske opdragelse."

Menneskehedens fælles fremtid

Det falder mange mennesker i Vesten svært at tro, at Kina kan mene det alvorligt med sin ide om et win-win-samarbejde, fordi de på grund af det netop beskrevne paradigmeskift har vænnet sig for meget til, at alle menneskelige interaktioner må være et nulsumsspil. Men vi bør her i Vesten minde os om, at det var Den vestfalske Fred – der afsluttede 150 års religionskrige – der etablerede det princip, at en varig fredsordning må tage hensyn til naboens interesse. Den vestfalske Fred begrundede den internationale folkeret og lagde grunden for FN-pagten. Det er Vesten, ikke Kina, der med begreber som "beskyttelsesansvar" (right to protect), såkaldt humanitære krigsindgreb og regimeskift gennem farverevolutioner, sådan som vi lige nu oplever det i Hongkong, har fjernet sig fra de fastlagte principper såsom den absolutte respekt for alle staters suverænitet.

Xi Jinpings vision om "en fælles fremtid for menneskeheden" svarer til den konfucianske tanke om alles harmoniske udvikling, en tradition, som også Cai Yuanpei har bidraget til med vigtige tanker. Han udkastede drømmen om "et stort fællesskab for hele verden" (datong shijie), der var harmonisk og uden hære og krige, og som kunne opnås ved dialog mellem kulturerne. Han sammenlignede en kulturs optagelse af andre kulturer med åndedrættet, med menneskelegemets indtagelse af mad og drikke, uden hvilket mennesket ikke kan leve. Er kik på historien viser, at al højere udvikling hos menneskeheden altid har fundet sted gennem en udveksling med andre kulturer.

Det er betegnende, at der i Vesten så godt som ikke findes nogle egentlige analytikere eller politikere, der i nævneværdig grad er gået ind på Xi Jinpings ide om "menneskehedens skæbnefællesskab". Hvis det overhovedet er sket, så nævnes det kun i en bisætning, som om det ikke lønner sig at se andet i det end kommunistisk propaganda og en forkyndelse af Kinas hensigt om at spille en førende rolle på verdensscenen i fremtiden. Men det, som Xi sagde på Det kommunistiske Partis 19. kongres, var, at menneskene i Kina

inden 2050, altså omtrent på 100-årsdagen for grundlæggelsen af Det kommunistiske Parti, skulle have demokrati, menneskerettigheder, en udviklet kultur og et lykkeligt liv. Og ikke blot kineserne, men alle folkeslag på denne planet.

Og dermed er det spørgsmål rejst – og besvaret positivt – der egentlig med tanke på alle de kaotiske forhold på vor planet burde beskæftige alle filosoffer, videnskabsmænd og statsmænd og –kvinder: Kan menneskeslægten give sig selv en orden, der garanterer dens overlevelse på langt sigt, og som svarer til menneskets særlige værd som kreativ art? Xis koncept for et fremtidigt fællesskab fremstiller meget klart den ide, at ideen om den fælles menneskehed har fortrinsret, og at de nationale interesser først derefter defineres i overensstemmelse hermed.

For at kunne følge diskussionen på dette plan om, hvordan denne nye orden, den "reformerede internationale ledelse" skal se ud, må vi i Vesten vende tilbage til netop de humanistiske traditioner, som vort liberale system har skubbet til side. Tilsvarende ideer finder vi hos Nicolaus von Kues, der kun anså en fuld udvikling af Makrokosmos mulig gennem en harmonisk udvikling af alle mikrokosmosser. Eller i Gottfried Leibniz's ide om en præstabiliseret harmoni i universet, hvor en højere orden er mulig, fordi frihedsgraderne øges gennem en højere udvikling, hvorfor vi lever i den bedste af alle verdener. Eller i Friedrich Schillers ide om, at der ikke behøver at gives nogen modsætning mellem verdensborgeren og patriotten, fordi de begge orienterer sig mod menneskehedens fælles bedste.

Slutbemærkning

Kina må hjælpe Vesten med at forstå ideen med Den nye Silkevej. Kina bør ikke reagere defensivt på de antikinesiske angreb, men bør så meget des mere stolt og selvbevidst fremhæve sin egen histories glansperioder, vigtigheden af den konfucianske morallære, det særlige ved den kinesiske

digtekunst, skønheden i skriftmaleriet. Og Kina bør udfordre Vesten til selv at genoplive renæssancens humanistiske traditioner: Dante, Petrarca og Brunelleschi; den klassiske kultur hos Bach, Beethoven og Schiller og de republikanske traditioner i politikken. Kun hvis Vesten oplever en gennemgribende "foryngelse" og genopliver ideerne hos Alexander Hamilton, Friedrich List og Henry C. Carey, kan problemet løses.

Leibniz var ganske begejstret for Kina, og han forsøgte at få så meget som muligt at vide om landet fra de jesuitiske missionærer. Han var fascineret af, at kejser Kangxi var kommet frem til de samme matematiske slutninger som han selv, og sluttede deraf, at der eksisterer universelle principper, der er tilgængelige for alle mennesker og kulturer. Han anså endda kineserne for moralsk overlegne og skrev:

"I alle tilfælde forekommer vor nuværende situation i betragtning af det umådeholdne moralske forhold mig at være således, at det næsten forekommer nødvendigt, at man sender missionærer fra Kina til os for at lære os en naturlig teologisk anvendelse og praksis...

Jeg tror derfor, at hvis en vis mand valgtes til dommer, ikke over nogle gudinders skønhed, men over folkeslagernes fortræffelighed, så ville han skænke det gyldne æble til kineserne..."

Den tyske middelstand, de små og mellemstore foretagender og byer som Genova, Wien, Zürich, Duisburg og Hamborg og mange andre har for længst dannet sig et begreb om de muligheder, der ikke blot ligger i en udbygning af de bilaterale forhold, men især i en udbygning af samarbejdet med den tredje verden som for eksempel industrialiseringen af Afrika og Sydvestasien.

Den begejstring, der giver sig til kende i det internationale samarbejde om rumfart, ESA's samarbejde med de kinesiske

rumfartsprojekter, ideen om internationalt samarbejde på den fremtidige kinesiske rumstation, opbygningen af en international månelandsby og planen om at gøre Mars beboeligt, understreger, At Xi Jinpings vision om et fremtidigt skæbnefællesskab for menneskeheden er rykket på nært hold.

LaRouche advarede om at dette ville komme: 130 kriminelle banker kører fidusen med 'klimakatastrofen'

Den 24. september (EIRNS) – Det cirkus som verden er blevet udsat for i de sidste par uger, med FN's klimatopmøde og beslægtede teatraliske forestillinger, som af medierne er blevet blæst ud af enhver proportion, er svindel. Det er videnskabelig svindel – Jorden er ikke ved at koge over på 18 måneder, og de klimaforandringer der måtte forekomme er ikke menneskeskabte, men skyldes vor planets forhold til Solen og galaksen, som det har været tilfældet igennem millioner af år. Men det er også en økonomisk svindel af første grad. Den blev udarbejdet og udføres af verdens 130 største banker med samlede aktiver på 47 billioner dollars; bankerne er håbløst bankerotte og vil gerne distrahere befolkningen fra det faktum, at hele deres transatlantiske finanssystem er ved at sprænge i luften – medmindre de kan pålægge et niveau af nedskæringer, plyndringer og krige, der ville få Hitler til at rødme.

Mark Carney, bankchef for Bank of England, sagde intet mindre i sin centrale tale til FN's klimatopmøde den 23. september, hvor han afslørede en "pagt" mellem de 130 største banker om at kanalisere alle investeringer ind i spekulative "grønne" 'molboprojekter', hvorved kravet i Paris-aftalen om at lukke tre fjerdedele af verdens tusindvis af kulfyrede kraftværker inden 2030 understøttes – en politik, der vil bringe spædbørnsdødeligheden op og gennemsnitslevetiden ned i udviklingslandene på grund af mangel på elektricitet.

Denne pagt mellem bankfolk har været under udarbejdelse i mindst 18 måneder, prælede de med – længe, længe før de skabte 'Greta'-fænomenet, 'Extinction Rebellion', 'FridaysForFuture' og resten af det 'klimahysteriske' absurde gadeteater.

Hvor desperate er City of London og Wall Street? Desperate nok til at igangsætte en voldelig, økofascistisk bevægelse som den udsendte knytnæve bag deres drastiske affolkningspolitik. Og desperate nok til at true præsident Donald Trump med dødsstraf, medmindre han accepterer at gå af i stilhed eller blive stillet for en rigsret, fordi han ikke vil spille med på bankernes program – som det netop er blevet udtalt af William Weld, højtstående bankmand i Boston og tidligere amerikansk statsadvokat for Massachusetts, der også spillede en vigtig rolle i fabrikeringen af beviser og fængslingen af Lyndon LaRouche for 30 år siden.

Denne eksplosive finanskrise er undervejs på nøjagtig den måde, som den kendte økonom Lyndon LaRouche advarede om. Og den eneste løsning på krakket – og den underliggende, dybe fascistiske pessimisme, som bankfolkene vil fremkalde i befolkningen – blev også formuleret af LaRouche i hans "Four New Laws To Save the U.S.A. Now! (Fire nye love til at redde USA nu!) fra 2014, som han opsummerede i de følgende punkter:

"1) Umiddelbar genoptagelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden modifikationer i princippet for dens virkemåde."

“2) En tilbagevenden til et system med nationalbankvæsen, grundigt defineret og dirigeret fra oven”.

“3) Formålet med brugen af et føderalt kreditsystem er at skabe en udvikling mod høj produktivitet ved forbedringer af beskæftigelsen med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandard for personer og husholdninger i USA”.

“4) Vedtagelse af et lynprogram for udvikling af fusionsenergi. Den væsentligste sondring mellem mennesker og alle andre, lavere livsformer er derfor i praksis, at mennesket har evnen til at perfektionere de specifikt bekræftende målsætninger og behov for det menneskelige individ og dets sociale liv.”

Dette sidste punkt i særdeleshed peger på, at internationalt samarbejde om fusionsdrevet rumforskning og kolonisering haster. Dette vil ikke alene hjælpe med at løse vore økonomiske problemer ved at definere en helt ny platform for teknologier og relaterede ”naturlige ressourcer”. Det vil også give det videnskabelige og moralske grundlag for den form for optimisme, som vores unge så desperat har brug for.

Selv “Green Finance” kan ikke længere redde finansmarkederne

Af Alexander Hartmann i Neue Solidarität, Nr. 39, 26. september 2019

Likviditetsflaskehalsene på interbankmarkederne tyder på, at et finanskrak er nært forestående.

Medens den vestlige verdens reelle økonomi går mere og mere i stå, opfører massemedierne og de europæiske regeringer sig, som om der kun er et enkelt problem, som vi alle bør rette opmærksomheden imod, og som vi bør ofre alle andre interesser og opgaver for, nemlig de angiveligt katastrofale, menneskeskabte klimaforandringer. Disse medier og regeringer ophidser børn og unge mennesker til i stort tal at protestere mod de selvsamme regeringers "uvirksomhed" over for klimaforandringerne, for at få dem til at gennemføre drastiske forholdsregler for at beskytte klimaet, forholdsregler, der dog blot vil øge industriens krise og den verdensomspændende nød yderligere, uden at det fremgår, hvordan disse tiltag skal kunne "redde" klimaet.

Den store ophidselse er helt absurd, og man kan roligt gå ud fra, at alle den vestlige verdens regeringer er fuldt klare over det. Den globale kampagne for overgangen til en "Klimaneutral økonomi" kan kun forstås, hvis den ses i sammenhæng med det bankerotte globale finanssystem: Det, der udløser hele hysteriet, er ikke angsten for nogen klimakatastrofe, men angsten for de finansielle korthuses sammenbrud. "Økologiseringen af samfundet" er ikke andet end det sidste forsøg på at redde systemet med en ny gigantisk finansboble. Ikke uden grund har Institute of International Finance, finansindustriens kartel, betegnet "den grønne økonomi" som "det nye guld".

Men medens klimaaktivister i hele verden demonstrerer med ordene "Vi har kun 18 måneder igen!", tyder interbankmarkedets likviditetskrise på, at disse bestræbelser formodentligt kommer alt for sent til at forhindre et endnu mere dramatisk "klimaskift", nemlig finansmarkedernes klimaskift, der vil få alle de verdensomspændende finansspekulationers korthus – der i mellemtiden er blevet dobbelt så højt som før den sidste krise i 2007-2008 – til at styrte sammen i en sandsynligvis

meget nær fremtid.

Rent faktisk, så nærmer centralbankernes og regeringernes bestræbelser på at holde det globale finanssystem kunstigt i live efter finanskrisen i 2008 sig det umulige. Den store redningsplan fra 2008 oppustede centralbankernes regnskaber og drev statsbudgetterne mod grænsen for overbelåning, idet den flyttede rundt på den globale gældsboble og tilmed forstørrede den. I mellemtiden er den globale gæld vokset til 244 billioner US-dollars i tredje kvartal i 2018, hvilket udgør en stigning på 100 % i forhold til det foregående år. Og samtidigt har regeringernes spareforanstaltninger for at gøre redningsaktionerne "skatteteknisk holdbare" drevet erhvervslivet i sæk. Et årti med redningspakker fra centralbankerne med nul procents og nu negative rentesatser ("quantitative easing", QE) har forstørret boblen endnu mere, medens det påståede mål, at redde økonomien, mislykkedes. Og derfor står systemet nu inden længe over for en likviditetskrise, der vil kræve en endnu større redningsaktion end i 2008, hvor den amerikanske centralbank fra den ene dag til den anden udskrev op mod 16,8 billioner dollars for at forhindre et fuldstændigt sammenbrud.

Genoptagning af pengetrykning

Chefen for Den europæiske Centralbank (ECB), Mario Draghi, annoncerede derfor den 12. september et nyt program for "quantitative easing" (pengetrykning), for at "stimulere væksten i eurozonen". Lederne af ECB var spaltede i det spørgsmål; der var stor modstand fra Frankrig, Tyskland og Holland – deres tre ledere repræsenterer omtrent halvdelen af eurozonen, hvad økonomi og befolkning angår. Alligevel erklærede Draghi i een af sine sidste vigtige afgørelser som chef for Den europæiske Centralbank, før Christine Lagardes tiltrædelse den 1. november, at en afstemning ikke var nødvendig, da "flertallet" var for.

Efter den nye plan sænker ECB ikke blot interbankkreditrenten

til -0,5 %, men køber desuden "på ubestemt tid" også finanspapirer fra kommercielle banker for 20 milliarder euro om måneden. Hver måned skal der opkøbes for 5 milliarder euro virksomhedspapirer og for 15 milliarder euro statspapirer. Der kommer også en ny runde af ECB-likviditetskreditter til de store banker. Disse kreditter er i "to trin" for at motivere bankerne til at udstede flere kreditter. – Men når alle indtægter ligger under nul, kommer dette næppe til at fungere.

I følge gældende regler må ECB ikke besidde mere end en tredjedel af et lands statsgæld, og derfor er det venteligt, at det "ubegrænsede" opkøb af værdipapirer kan blive væltet over på de større økonomier såsom Tyskland, Frankrig og Italien. I løbet af næste år kommer denne tredjedel muligvis til at forhøjes til halvdelen, og lande som Tyskland vil blive sat under pres for at optage endnu mere gæld – for at ECB kan fortsætte med købe ind hos de kommercielle banker og derved understøtte reserverne hos usikre kæmpebanker såsom for eksempel Deutsche Bank.

Derfor var det ikke mærkeligt, at Draghis skriftlige erklæring var fuld af formaninger til "regeringerne med budgetoverskud" (idet de restriktive Maastricht-regler tillader højere gæld for visse lande) om at udnytte dette overskud. Eller med andre ord: de opfordres til i "inflationens" navn at give flere penge ud og optage flere kreditter. Landene uden dette råderum, som Italien, tilskyndes i stedet for til "reformer".

Rent faktisk er der ingen reel chance for, at dette program stopper den økonomiske nedtur i Europa; det vil blot øge storbankernes spekulation, i stedet for, som påstået, at få dem til at yde kreditter til produktive formål.

FED griber ind med 203 milliarder dollars.

Ingen har den krystalkugle, der præcist kan sige, hvornår korthuset falder sammen, men begivenheder som den 17. september, hvor en likviditetskrise drev interbankrenten op

til 10 % og tvang Den amerikanske Forbundsbank til for første gang i ti år til at gribe ind på døgnet med en tredobbelt udstedelse af 53 og af to gange 75 milliarder dollars – 203 milliarder dollars inden for 72 timer – er tydelige advarsler, der bør tages alvorligt.

FED forkyndte som ventet den 18. september en sænkning af den ledende rente med en kvart procent på 1,75-2,0 %. Men bankens vicechef Jerome Powell sagde på samme tidspunkt intet om en fortsættelse af repo-markedindgrebet (kaldet "QE light") eller om nogen nyudstedelse af QE, hvilket betyder, at panikken muligvis ikke lader sig forhindre. Men Powell lod det alligevel skinne igennem, at der snart ville komme en QE: "Det er meget muligt, at vi må genoptage den organiske vækst af økonomien" – altså pumpe likviditet ind i banksystemet, ved at FED opkøber statsgæld og derivater fra bankerne.

FED gjorde et sammenfald af efterspørgsel fra forskellig side ansvarlig for likviditetskrisen, men det er først og fremmest de ekstremt lave rentesatser, der får "investorerne" (læs: spekulanterne) til at holde sig fra gældsbeviserne. I stedet satser de på derivater, der giver højere afkast. Og derfor står det klart, at heller ikke en yderligere sænkning af renterne – hvilket formindsker afkastet endnu mere – vil kunne løse problemet.

Derfor taler man i mellemtiden helt åbenlyst om "helikopterpenge", altså at oversvømme hele finanssystemet med så at sige ubegrænsede pengemængder. Dette var et af hovedemnerne på centralbankernes møde i Jackson Hole i Wyoming i september (se Neue Solidarität 36/2019), især fremført af Wall Street-kæmpen BlackRock som en opskrift for en "finansiel nødsituation": Centralbankerne skal trykke penge og give dem direkte til regeringerne og myndighederne (i stedet for over omvejen gennem bankerne). Og det vil i praksis sige, at centralbankerne overtager kontrollen med den statslige økonomiske politik.

Centralbankernes "kriseløsningsoperationer" kan lægge slør over krisen i endnu en uges tid, men endnu flere penge på papiret forværrer blot problemet. Som Lyndon LaRouche har advaret om i årevis, så kan systemet ikke "repaprerer" – det må erstattes af et nyt system, der bygger på tekniske fremskridt og retter sig mod den reelle økonomi, hvilende på LaRouches "fire love", begyndende med en genindførelse af Glass-Steagalls bankopdelingssystem for at rydde bjerget af ubetalelige gældsmængder ud af verden.

Samtidigt hermed skal de nuværende centralbanker erstattes af nationalbanker med First Bank of the United States som forbillede, den bank, der grundlagdes af den første finansminister for De forenede Stater, Alexander Hamilton, for at finansiere projekter til opbygning af den unge nation.

Disse nationalbankers kreditter bør udelukkende udstedes til formål, der kan øge landets produktivitet, som for eksempel skabelsen af en moderne, højeffektiv infrastruktur.

Men først og fremmest må der gennem stort anlagte forskningsprogrammer, som for eksempel den praktiske anvendelse af fusion og åbningen og den økonomiske udvikling af verdensrummet, sørges for, at tempoet for de teknologiske fremskridt øges betragteligt.

Kun på den måde kan man sikre sig, at de på denne måde ydede kreditter også kan betales tilbage. Projekter som de, der fremføres under rubrikken en grøn "New Deal", vil derimod sænke produktiviteten dramatisk og blot medføre, at det allerede ubetalelige gældsberg blot forøges yderligere.

Specialrapport: "CO2-reduktion" er en masseordspolitik designet af Wall Street og City of London

Introduktion til CO2-rapporten

Denne rapport cirkuleres af 'Executive Intelligence Review' i anledning af FN's Generalforsamling 74. session, der fulgte efter et forudgående klimatopmøde indkaldt af generalsekretæren. Dette [klima-]topmøde afholdtes angiveligt for at "håndtere klimakatastrofen" og hævder, at det "vil kræve en hidtil uset indsats fra alle sektorer i samfundet."

Denne hidtil usete indsats for at reducere CO2-udslip vil ikke kun være dyr, men også dødbringende. Nægtelse af effektiv energi til en overkommelig pris til en verden der behøver det, vil nødvendigvis føre til tab af millioner af liv og forarmelse af mange flere millioner.

Dette sker med fuldt overlæg.

Læs denne rapport for at lære den dystre historie om den moderne miljøbevægelse. Kom til at forstå hvorfor verdens stærkeste økonomiske kræfter ivrigt støtter klimahysteriet. Bliv præsenteret for data der tilbageviser antagelsen om at vi står over for en verdenskatastrofe i løbet af 12 år; og få en mere fuldstændig forståelse af kompleksiteten af Jordens klima i sammenhæng med mekanismerne i solsystemet og videre ud.

Og allermest afgørende, forstå det aktuelle øjeblikks enorme potentiale.

Vi står på tærsklen til et nyt paradigme for relationer mellem nationer og folkeslag, hvor vind-vind-samarbejde, for evigt, kan erstatte de konflikter, der har været karakteristiske for rækken af imperier, som har plaget menneskeheden, i dag legemliggjort af det Britiske Imperium.

Ved at afslutte den imperialistiske idé om, at vækst og udvikling skal forhindres for at opretholde et statisk magthierarki (og et dyrisk billede af menneskeheden!), kan vi slippe den økonomiske, videnskabelige og kulturelle vækst fri, der burde karakterisere os som medlemmer af den skønneste art på planeten – som menneskelige væsner.

Dette enestående potentiale kommer til udtryk i åbningsartiklen til denne rapport, en pressemeddelelse skrevet af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, til brug i de internationale aktionsdage, der holdes af LaRouche-bevægelsen og dens venner overalt – i Latinamerika, i Europa, i Afrika, i Asien og i USA.

Verdens ungdom må mobiliseres til at indse, at vanviddet omkring påståede klimaforandringer er helt i strid med menneskets sande identitet som en rumfarende art, som med rumteknologi kan løse ethvert problem og overvinde alle begrænsninger.

Executive Intelligence Review (www.larouchepub.com) udgav nedenstående specialrapport den 24. september 2019.

Download (PDF, Unknown)

Effekten af en rapport og LaRouche's metode mod 130 globale banker

Den 23. september (EIRNS) – Ved en ekstraordinær indsats, herunder den hastige indsamling af midler til udgivelse, udgives EIR-rapporten "CO2 reduktion er en masseordspolitik – Skabt af London og Wall Street", tids nok til at gøre det muligt for Lyndon LaRouche's bevægelse at besejre de globale bankers kurs mod diktatur. Læs, udskriv og cirkulér denne rapport.

I New York i søndags, lige før FNs "klimatopmøde", kom verdens mægtigste bankfolk ud for at bekendtgøre City of London og Wall Street -finansieringsselskabers ejerskabet af bevægelsen "vedvarende grøn energi", der angiveligt er en reaktion på en "klimatisk nødsituation". Disse 130 banker erklærede, at "principperne for ansvarlig bankvirksomhed" nu var principperne i Paris klimaaftale – drastisk reduktion og planlagt eliminering af fossil brændstofproduktion og industri over hele verden, håndhævet af den finansielle sektors tilbagetrækning af investeringer. Disse globale banker, ledet af Bank of Englands guvernør Mark Carneys Green Finance Initiative, har planlagt dette siden Parisaftalen i 2015.

Hvad skyldes så alle børnenes klimakorstoge? De psykedeliske Extinction Rebellions, fredagens lukninger af skoler, Greenpeace-sabotører, Greta Thunbergs hadprædikener mod forældre og sågar babyer? De vil forsøge at gennemtvinge den fysiske lukning af industri og støtte den massive beskatning af befolkninger, for at fremtvinge en tilbagevenden til "grønne" energiteknologier. Det, disse banker håber kan være deres nye aftale, er det nye grønne økonomiske molboarbejde, der kan skaffe endnu en runde med kæmpe skatteyderbetalte profiler.

Wall Street, London og Frankfurts banker står over for endnu en enorm gældsbyrde, der denne gang er centreret i selskabsgæld, men endnu værre end i 2008. De tror, at anti-industri, anti-befolkning og "øko"-fascisme er deres udvej.

Lyndon LaRouche gennemskuede disse operationer, som ingen andre har eller kan, startende for 50 år siden, da han gik til modangreb på Romklubbens falske "Grænser for Vækst" og ødelagde det med sin bog fra 1983, "Der er ingen grænser for vækst". Selvfølgelig, de få nationalistiske ledere som præsident Donald Trump og premierminister Narendra Modi, der mødte hinanden i denne weekend, er modstandere af disse antiindustrielle bankers diktatur. Det samme gælder for Ruslands præsident Vladimir Putin og Kinas præsident Xi Jinping. Men LaRouche viede sit liv til at afsløre britisk "økologisme" som racehygiejnisk og bekæmpe det med programmer for langsigtet videnskabelig og teknologisk fremskridt, ført an af rumforskning og fusionskraftudvikling.

Den nye 64-siders EIR-rapport er et våben, der repræsenterer LaRouche's metode. "Brug det til det yderste", som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, og besejr disse banker. Bryd dem op ved at genindføre Glass-Steagall bankopdelingen for at beskytte industrien og de nationale befolkninger mod økonomisk sammenbrud.

LaRouche forudsagde, at lederne af disse fire magter, enestående, kunne besejre det Britiske Imperium, hvis de samarbejder i rummet, i plasmateknologier, for højteknologisk udvikling af alle nationer. Hvis de skal gøre det, skal LaRouche posthumt renses for FBI's falske retsforfølgning ved at "befri" hans økonomiske politik og hans ideer.

Det disse ledere har brug for, er at rense LaRouche i 2020 og være på Månen i 2024!

Link til rapporten (på engelsk):

https://larouchepub.com/special_report/2019/2019-eir-special-r

De øvrige koalitioner falder fra hinanden – det er tid til at LaRouche-koalitionen overtager!

Den 19. september (EIRNS) – Efter at Federal Reserven over de sidste tre dage – for første gang siden 2008- 09 – har injiceret for over \$200 milliarder i kontanter i Wall Street-bankerne , men alligevel er mislykkedes med at skubbe renten ned i deres målinterval – begynder City of London og Wall Street at gå i panik over den kortsigtede stabilitet af deres rådne system. Som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, startede med at påpege, er deres håb om et sidste forsvar, at bruge den svingagtige panik over såkaldte klimaforandringer til at gennemtvinge en kanalisering af investeringer ind i de "grønne" ordninger, som de kontrollerer gennem dæk-organisationer såsom Londons "Green Finance Initiative", der snart vil blive udstillet i en ny rapport fra Schiller Instituttet. Det er dette beskidte motiv, der ligger bag de såkaldte klimainitiativer, der foregår i De Forenede Nationer i dag, hvor organisatører fra LaRouche-bevægelsen er til stede; og bag New York City skolesystems åbenlyse pres på studerende og deres forældre for at støtte en "grøn" strejke denne fredag.

Samtidig pågår der betydelige, relevante politiske skift i både de såkaldte republikanske og demokratiske kredse. Washingtons daglige udgivelse Politico fremhæver – i historier

bragt den 18. og 19. september – træk ved præsident Donald Trumps fyring af John Bolton, som kaster et klart lys over den nuværende politiske situation i De Forenede Stater. I modsætning til den analyse, der præsenteres i den internationale presse, om at Donald Trump på en eller anden måde er taget til fange af John Bolton eller Mike Pompeo, er implikationerne her langt mere pragmatiske og optimistiske med hensyn til dynamikken af præsidenten samt det korrupte republikanske apparat, han brugte til at blive valgt.

Begge etablisements-høge, Bolton og udenrigsminister Mike Pompeo, er repræsentative for betydelige politiske fraktioner indenfor det republikanske parti, der hjalp med at føre oprørskandidaten Trump til sejr i 2016. Fyringen af Bolton, og Pompeos sandsynlige beslutning om at stille op til Senatet for Kansas, peger på, at Trump endelig befrier sig fra Washington, D.C.'s republikanske partietablisement, hvilket deres højlydte klager til Politico tyder på. De kalder nu Trump en 'en-mands regering', noget som mange Trump-vælgere, der messede "tørlæg sumpen", tydeligvis havde til hensigt.

Lignende sprækker forekommer i Det Demokratiske parti over spørgsmålet om afsættelse af præsidenten ved rigsretssag. Rep. Jerrold Nadler (D-NY) leder de retslige høringer, som i indeværende uge omfattede Trumps kampagnechef i 2016, Corey Lewandowski, der gentog dele af Mueller-rapporten. Nadlers demokrater – der var frustrerede over, at Lewandowsky roligt så dem i øjnene under aflæggelse af vidnesbyrd om Trumps ordrer til Mueller – tyede til at kalde ham øgenavne og truede ham med kriminelle anklager og vildt hævden, at hans fastholdelse af det, som han fortalte Robert Mueller, signalerede "skyldbevidst".

Lewandowski fortalte Mueller, at præsidenten havde bedt ham om at give besked til den daværende statsadvokat Jeff Sessions om, at Sessions skulle omgøre sin erklæring om inhabilitet i forbindelse med Trump/Rusland-efterforskningen og skulle fokusere denne undersøgelse på at beskytte fremtidige valg.

Dette skete i en sammenhæng, hvor FBI's James Comey gentagne gange fortalte Trump, at han ikke var et mål for FBI's modundersøgelse, og hvor efterforskningen fra præsidentens, ikke mindre flittige, advokater ikke kunne finde noget forkert ved hans kampagne.

'Speaker' i Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi (D-CA), kritiserede, ifølge Politico, åbent Nadler-cirkuset overfor en lamslået demokratisk konference bag lukkede døre i sidste uge, og bemærkede, at retsudvalget var 'langt, langt foran sig selv', og at demokraterne i Repræsentanternes Hus ikke havde stemmerne til støtte en afsættelse ved rigsretssag. Idet hun stak piben ind, sagde hun angående den manglende demokratiske støtte til rigsretssag: "Gå videre, og lad dette faktum slippe ud".

På samme tid i denne uge lancerede de Jacobinske demokratiske præsidentkandidater et nyt ukontrolleret initiativ for afsættelse ved rigsretssag af højesteretsdommer Brett Kavanaugh, baseret på en fuldstændig falsk historie i New York Times, som avisen i det store og hele måtte trække tilbage, hvilket yderligere kompromitterer deres chancer ved valget i 2020.

Disse skiftende dynamikker forekommer i en situation, hvor både Trump-kampagnen og Demokraterne ser oprøret i den amerikanske befolkning, der kræver industri, infrastruktur og reelle job i takt med at Wall Street-kasinoet begynder at kollapse. Demokraterne positionerer sig gennem den folkemorderiske 'Green New Deal' – som LaRouche-organisatører afslører – og gennem påståede reformer af Wall Street.

Trump-kampagnen er på udkig efter en faktisk økonomisk politik, der kan opbygge den moderne infrastruktur, der kræves til økonomisk genopretning, mens den finansierer grundlæggende videnskabelige fremskridt, inklusive fusionskraft og rumrejse – noget, der er let tilgængeligt i Lyndon LaRouche's fire love for økonomisk genopretning ('Four Laws for Economic

Recovery'). LaRouche 'Lovene' er den virkelige 'New Deal' fremfor "Green New Deal", der vil ødelægge alle, der rører ved den – som Medeas forgiftede kjole. (Medea, antik græsk tragedie af Euripides baseret på myten om Jason og Medea , red.)

**Til FN's Generalforsamling,
2019: 'Bæredygtig udvikling'
må omdefineres som
"vedholdende udvikling"!**

**Bæltet og Vejen og Apollo-
programmet:**

**Kilder til inspiration af
Hussein Askary og Jason Ross**

Den 20. september. I kolonitiden fik folk i koloniserede nationer at vide, at de var mindreværdige væsener, for hvem fattigdom var den naturlige tilstand. I den postkoloniale periode fik de at vide, at deres fattigdom var det naturlige resultat af at have korrupte ledere. I dag fortælles udviklingslande, at de er fattige, fordi den grådige, grådige industrielle verden forårsagede klimaændringer, og at de aldrig nogensinde burde forsøge at efterligne den industrielle verden. I stedet får de hjælp i form af "klimaændringslindrende" hjælp og almisser. Følges disse fremtidsudsigter, vil fattigdom blive permanent (vedvarende) i de kommende

generationer.

Den fortsatte slåen på tromme for at afslutte den økonomiske udvikling er ikke ny, men den har nået et hysterisk niveau, der truer både industri- og udviklingslande. Den uklare diskussion om "bæredygtig udvikling" bærer delvis skylden. Forfatterne af denne artikel er tilbøjelige til at tro, at der er en grundlæggende modsætning og uoverensstemmelse mellem, hvordan dette udtryk anvendes i Vesten, og hvordan det opfattes i Kina og andre udviklingslande. I Kina og andre udviklingslande læses det: "bæredygtig udvikling" (med vægt på "udvikling"), mens vægten i Vesten ligger på "bæredygtig".

Download (PDF, Unknown)

Panik på Wall Street, fare for krig – der er ingen tid at spille for det nye paradigme

Den 18. september (EIRNS) – Interbankudlånssystemet eksploderede næsten tirsdag med interbankudlånsrenter (normalt fastholdt af den amerikanske centralbanks sats, som lå mellem 2,0% og 2,25% den 17. september) eksploderet til 10% på grund af manglende likviditet på obligationsmarkederne. Da rentesatserne falder til næsten nul – eller endda er negative – vil spekulanter (eufemistisk kendt som "investorer") snarere spekulere i derivater end at købe lavt forrentede

obligationer.

Federal Reserve dumpede for første gang siden panikken i 2008-09 over 128 milliarder dollars i banksystemet for at holde tingene oven vande – men det er muligvis ikke nok til at dæmme op for tidevandet. Desuden sænkede Centralbanken, som forventet, også i dag centralbankens rente med en kvart procent, men gik ikke over forventningerne for at reagere på panikken – dvs. ingen ny kvantitativ lempelse. Der kan være behov for mere papir for at bremse det uundgåelige styrt, som præsident Donald Trump kræver af centralbanken, men intet mindre end en Glass/Steagal-omstrukturering af hele banksystemet kan løse problemet.

Dertil kommer faren for krig. Udenrigsminister Mike Pompeo er i Saudi-Arabien, hvor nogle embedsmænd, amerikanske og saudiske, forsøger at bebrejde Iran for angrebet på Aramco-oliefaciliteterne. Præsident Trump har insisteret på, at han ønsker at undgå en krig, at der er "andre muligheder", og meddelte udelukkende at nye sanktioner ville blive indført mod Iran.

I mellemtiden nærmer den politiske situation i både Storbritannien og Israel sig kogepunktet. Bibi Netanyahu lykkedes ikke med at få flertal ved genvalget i det nationale valg i går, og hverken han eller hans primære modstander, Benny Gantz, har mandaterne til at danne en regering. I England hører Højesteret vidnesbyrd om to sager, der anklager premierminister Boris Johnson for at lyve (for dronningen, intet mindre!) om hans hensigt med at suspendere Parlamentet. Brexits skæbne er stadig uvis, mens tidsfristen den 31. oktober nærmer sig.

Og i Washington er den amerikanske kongres og medierne vært for og lovpriser både Joshua Wong, vidunderdrengen fra Hongkong, sponsoreret af kredsene i London og Washington, der står bag politikken for regimeskifte for at destabilisere Kina, og Greta Thunberg, den misbrugte teenager, som bliver

fremvist over hele verden med en dommedagsmeddelelse om, at verden vil gå under om 12 år, hvis industrielt fremskridt ikke straks vendes.

Barack Obama inviterede den patetiske Greta Thunberg til sin residens i Washington, hvor han erklærede, at han og Thunberg "er et team", hvorved han afslører for verden, hvad LaRouche-bevægelsen altid har vidst – at Obama har støttet det racistiske, folkemorderiske vanvid fra det Britiske Imperiums øko-fascistiske krav om at føre verden tilbage til et primitivt energiregime med solcellepaneler og vindmøller, der kun ville være i stand til at opretholde en lille del af den nuværende menneskelige befolkning.

Tiden er knap, men potentialet for revolutionerende forandringer har dog aldrig været større. Den kinesiske premierminister Li Keqiang er i Moskva, hvor Kina og Rusland har aftalt en dramatisk udvidelse af handel og samarbejde inden for videnskabelige projekter, herunder oprettelsen af et fælles rumforskningscenter for Månen og det ydre rum. I sidste uge i Xi'an påpegede Helga Zepp-LaRouche, der repræsenterede Tyskland på Euro-Asia Economic Forum i 2019, det internationale samarbejde inden for rumforskning og bælte- og vejprojekter på Jorden, som de nødvendige midler til fred, mens Frankrig og Italien også var repræsenteret af venner fra LaRouche-bevægelsen, Jacques Cheminade og Nino Galloni.

NASA's administrator, Jim Bridenstine, har insisteret på, at internationalt samarbejde er centralt i det historiske Måne-Mars-projekt, der gennemføres af Trump-regeringen, og i sidste uge fortalte han LaRouche-organisationens talskvinde, Kesha Rogers, at han gerne vil hjælpe med i vores kampagne for at intervenere på universitetsområder rundt om i verden, for at bibringe rumprogrammets optimisme til den næste unge generation – at "Fornuftens Tidsalder er ude blandt stjernerne".

Det er slutningen af en epoke: Skift paradigmet til himlen, ikke helvede!

Den 16. september (EIRNS) – Det er en overforsimpling at beskrive verden i dag som havende en række farlige brandpunkter midt i de ellers positive udviklinger af Den Nye Silkevej og rumforskningsprojekter. Indrømmet, der er en vis grad af sandhed i det. Men den større sandhed, der giver mulighed for afgørende handling, er, at de seneste årtier med det neobritiske imperiums system af geopolitik, monetarisme og kulturel krigsførelse er ved at bryde sammen. Det er tidspunktet til at fremtvinge et skifte. Det bliver himmel eller helvede.

Helga Zepp-LaRouche formidlede denne indsigt i sin præsentation i sidste uge på Euro-Asia Economic Forum in China i sin tale, "Sådan hjælpes Vesten til bedre at forstå Bælte- og Vejinitiativet". Hun citerede advarslen fra Lyndon LaRouche fra 1971 om, at der ville komme et tidspunkt, hvis det imperiale system fik lov til at fortsætte, hvor "en ny depression og en ny fascisme" ville opstå, hvis det ikke blev erstattet af "en ny verdensøkonomisk orden. "Imperiets interesser ved udmærket godt, at nu er tiden inde for dem, og derfor er de parate med deres gamle tricks. Alt – inklusive krig – for at forhindre en ny verdensorden. Sådan må den seneste internationale krise, der udfoldes omkring droneangrebet på Aramco-oliekomplekset i Saudi-Arabien den 14. september, forstås. Med eller uden det faktum, at de yemenitiske houthier tager æren for angrebet, kom der et ramaskrig fra krigshøgene i USA for at angribe Iran, selv mens Aramco stadig brændte. Med andre ord, skynde sig at komme i

krig – netop det britiske imperialistiske scenarie.

USA's udenrigsminister Mike Pompeo hævdede den 14. september, at det var Iran, der stod bag angrebet på saudiarabisk olie, skønt der ikke forelå nogen beviser. Lindsey Graham (R-SC) opfordrer USA til at bombe iranske olieraffinaderier; Rep. Liz Cheney (R-WY), Dick Cheneys datter, jubler over dette. Den 15. september havde præsident Donald Trump et møde i det nationale sikkerhedsråd med Pompeo, vicepræsident Mike Pence og forsvarsminister Mark Esper, hvorefter Trump også udsendte en meddelelse om, at USA er "klar til kamp" med en militær reaktion om nødvendigt. Han sagde, at han afventer bekræftelse. Iran benægtede beskyldningen. I morges sendte Trump en besked, "... de siger, at de ikke havde noget at gøre med angrebet på Saudi-Arabien. Vi får se?"

Senere i dag, efter mødet med de amerikanske militærledere, slog Trump en mere diplomatisk tone an, og meddelte at han sender Pompeo til Saudi-Arabien, "USA er mere forberedt" på konflikt end noget andet land i historien, bemærkede han til journalister, men "med det sagt, vil vi bestemt gerne undgå det."

I mellemtiden advarer regeringer over hele verden mod forhastede handlinger og manglende kontrol. På tidspunktet for denne skrivelse er amerikanske og saudiske embedsmænd på stedet og hævder foreløbigt, at de fundne ballistiske droneenheder var iranske, men uden verifikation af hvorfra de blev affyret.

Situationen bærer samtlige præg af det velkendte britiske imperialistiske standardspil: skab betingelser for strid og elendighed, og sæt derefter alle op mod enhver. Det kan ikke undre, at det finder sted i de lande, der er delt i henhold til den hemmelige Sykes-Picot-aftale fra 1916 for at opdele "Lilleasien".

Den seneste konfrontation her understreger nødvendigheden af de principper og programmer, der blev fremlagt af Lyndon LaRouche i hele sin levetid, især at "udvikling er navnet på

fred”, og at samarbejdet mellem de “Fire Magter” – USA, Kina, Rusland og Indien – kan få dette til at ske. Kampagnen for at rense LaRouches navn er den samme som at bane vejen for det politiske lederskab, der er hårdt brug for i dag.

I den sydvestasiatiske region er våbenhvile og en strøm af bistands- og udviklingsprogrammer umiddelbart hvad der er påkrævet. Schiller Instituttet har udsendt programmer for Yemen, Syrien og hele Sydvestasien og Afrika. På et møde om Syrien i Ankara i dag, udtrykte Ruslands præsident Vladimir Putin håb om, at det internationale samfund vil yde bistand og støtte til at hjælpe med genopbygningen af Syrien. Han understregede, at der er et stort behov, idet han meddelte, at 390.000 syrere er vendt tilbage til deres hjemland fra Libanon, Jordan og andre steder siden juli 2018. I Syrien er 1,3 millioner fordrevne vendt tilbage til deres hjem.

Fra arkivet: Video: Grønland og udviklingen af Arktis

Fra 2010

2. del:

3. del:

Fornuftens tidsalder er ude blandt stjernerne : LaRouche skabte 'fire love' for at nå derud.

Den 11. september (EIRNS) – Aktivister og tilhængere af LaRouche-bevægelsen besøger i denne uge skoler og universiteter i hele verden – snesevis af dem alene i USA – for at inspirere de mest eftertænsomme unge med det glade løfte om menneskehedens fremtid i rummet og for at mobilisere dem til at hjælpe med at gøre det til virkelighed. Dette er dage med aktioner den 10. september og den 12. september, som opfordret i Helga Zepp-LaRouche's globale skrivelse, Link: "International opfordring til ungdommen: Fornuftens tidsalder er ude blandt stjernerne!"

Denne mobilisering er i symbiose – drevet og styret af – det amerikanske rumfartsagentur NASAs Månen-til-Mars "Artemis Projekt", potentielt dets første rigtige nationale mission siden "Apollo-programmet" af præsident John F. Kennedy. Og meget mere: Kinas første udforskning af bagsiden af Månen nogensinde; Indiens ambitiøse, nyligt blomstrende rumprogram med opsendelser til Månen, Mars og andre planetariske missioner og samarbejder med både Japan og Rusland. En ægte tidsalder med rumrejser af den menneskelige race og en fornuftens tidsalder i menneskelige anliggender kunne nu tage sin begyndelse. Meget belejligt, afskedigede præsident Donald Trump, i disse aktionsdage, sin krigs-høg, den nationale sikkerhedsrådgiver – for som en kommentator udtrykte det, "Dette var frem for alt gode nyheder for ungdommen", det er dem, der er blevet sendt ud for at kæmpe de uendelige og

frugtesløse krige for regimeskifte.

Et forceret program, et andet "Apollo-program", til udforskning af rummet kan ikke gennemføres uden de fire økonomiske love, der er foreslået af Lyndon LaRouche i 2014. De "starter" med en genoptagelse af Glass-Steagall-loven for at beskytte kommerciel bankvirksomhed og opsparing mod Wall Streets spekulationer; og oprettelsen af nationale bankinstitutioner efter Alexander Hamiltons model.

Men LaRouche beviste allerede i 1972, at der ikke er nogen grænser for vækst i hans bog af samme titel. Menneskeheden i rummet er frem for alt ubegrænset.

Først må vi beslutte at hævde den menneskelige "udenjordiske forpligtelse" og blive et rumfarende folk blandt rumfarende nationer – derefter skal vi revolutionere vores strømkilder og industri, LaRouche's fjerde lov, og udelukkende Hamiltoniske kreditinstitutter kan yde kreditten til den revolution, hans tredje lov.

Sagt på en anden måde: Hvis millioner af unge mennesker overbeviser nationen om at udføre nye og ekstraordinære missioner i rummet, vil mindst nogle tusinder af deres forældre og bedsteforældre finde ud af, hvordan man får sendt dem derhen. "Hamiltonisk" kreditpolitik kan gøre det, og de vil gerne anvende den.

En national bank for infrastruktur og produktion vil ikke tildele NASA sit budget – at afslutte krige for regimeskift, vil gøre det meget enklere. Men en sådan bank vil deltage i private bankers udlån til de bogstaveligt talt titusindvis af virksomheder, der trækker på samme hammel, hvilket gør denne produktive kreditstrøm langt lettere. Og på denne måde, vil det effektivt "låne" NASA en del af dets fremtidige budgetter til at betale disse virksomheder.

Aktionsdagen den 12. september vil være mere internationalt favnende end den første. Samarbejde mellem mindst fire eller flere rumfartsnationer – USA, Rusland, Indien og Kina først og fremmest – er afgørende for denne store opgave. Midt i alt

dette, bliver disse nationer nødt til at skabe et nyt internationalt kredit- og valutasystem til fremme af teknologiske fremskridt og udvikling overalt – et nyt Bretton Woods system. Dette er missionen med aktionsdagene. Se også LaRouche PAC underskriftsindsamlingen “Vi forpligter os til Månen-Mars-missionen

(<http://schillerinstitut.dk/si/2019/08/larouchepac-underskriftsindsamling-vi-forpligter-os-til-maanen-mars-missionen/>) og den ledsagende skrivelse, “Vi forpligter os til Månen-Mars-missionen: The True Spark for Changing the Culture”, tilgængelig på lpac.co/moon.

Behovet for at redefinere “bæredygtig udvikling” som “vedvarende udvikling”. Bælte- og Vejinitiativet og Apolloprogrammet som inspirationskilder

Følgende artikel af Hussein Askary og Jason Ross bliver omdelt inden og under FN's generalforsamling, som åbner den 17. september i New York .

Download (PDF, Unknown)

**POLITISK ORIENTERING den 10.
september 2019:**

**Trump fyrer Bolton. Åbner det
det op for ny amerikansk
politik?**

**Verden behøver udvikling ikke
økofascisme. Se også 2. del
(7. min.)**

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del:

Lyd:

Her er vores aktionsuge flyveblad. Del det gerne ud på tryk
eller elektronisk.

Download (PDF, Unknown)

I dag: En international opfordring til handling for menneskeheden for at se mod stjernerne, på seks kontinenter.

Den 9. september (EIRNS) – I dag, tirsdag den 10. september, er den første af to “aktionsdage” i denne uge, arrangeret af det Internationale Schiller Institut. Arrangørerne på seks kontinenter (Schiller Instituttet har ikke oprettet en organisation i Antarktis – endnu) distribuerer “International opfordring til ungdommen: Fornuftens tidsalder er ude blandt stjernerne!” skrevet af Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche (se EIR Daily Alert #175, onsdag den 4. september, for den fulde tekst), oversat til ni sprog, til universitets områder med opfordring til den kommende generation om at afvise den anti-videnskabelige og anti-humane dommedagskult, der fremmer løggen om menneskeskabte klimaændringer og vende deres øjne og deres kreative potentiale mod stjernerne. Det er der, at sindets øje kan tyde menneskeheden skæbne – at bringe herredømmet over Jorden, solsystemet og universet og beherske det og deltage i udfoldelsen af dette univers på vegne af alle fremtidige generationer.

Schiller Instituttets kor i New York fremskyndede denne søgen efter sandhed og skønhed og opførte i søndags værker af Bach, Brahms, Schubert og flere afroamerikanske spirituals, for at ære de døde og de levende på årsdagen for d. 11/9. Det presserende i denne opgave kan ikke overdrives. Manhattan vil opleve et angreb af vanvid i løbet af september måned. “Klimastrejke” ugen, den 20. – 27. september, bringer anarkister og grønne til Manhattan for at demonstrere ved FN i

generalforsamlingens åbningsuge, hvilket fører til et "internationalt oprør" mod videnskabelig og industriel fremgang, der begynder 7. oktober, organiseret af det økofascistiske Extinction Rebellion, grundlagt og ledet af den psykedeliske stofmisbruger og promotor Gail Bradbrook.

Det misbrugte barn, Greta Thunberg, fra Sverige – brugt af den økofascistiske bevægelse til at overbevise børn og forstyrrede voksne om, at verden snart vil gå under, hvis der ikke straks sker en ende på menneskets fremskridt – vil også være i New York til den psykologiske happening "massefald". Bill McKibben, hvis "www.350.org" forkynder dommedagsbudskabet i 188 lande, mobiliserer folk til at komme til New York, pralende med, at de nu har tvunget finansielle institutioner til at opgive for 11 billioner dollars fra de fossile brændstofindustrier.

Og det skal bemærkes, at børneaktivisten Joshua Wong fra Hong Kong også vil være på Manhattan samtidig som klimaaktivisterne. Det var Wong, der som 17 årig blev kronet som "lederen" af farverevolutionen i Hong Kong i 2014, kaldet "Occupy Central", og som blev valgt igen i år (af National Endowment for Democracy og elementer i det amerikanske Udenrigsministerium) til at være den formodede "leder" af dette års stadig igangværende farverevolution i Hong Kong, fase II. Dette er ikke en tilfældighed. Man bør heller ikke blive overrasket over, at klimasvindlerne og regimeskiftekunstnerne kontrolleres af de samme interesser – de finansielle herrer i City of London og Wall Street, det døende Britiske Imperium.

Det er menneskehedens fælles mål, der kan og skal forene suveræne nationer for at besejre dette imperium. De rumfarende nationer, især USA, Rusland, Kina og Indien, er også de førende nationer, der nægter at underkaste sig den vanvittige opfattelse, at vi skal stoppe med at anvende fossile brændstoffer, samtidig med at de fremmer udvidelsen af kernekraft og udviklingen af fusionsenergi. Dette er det

afgørende øjeblik for menneskeheden. Konfucius elskede at recitere et digt fra "Book of Songs" der kan oversættes:
Hvad siger himlen?
Går de fire årstider videre,
Og alle ting bliver til?
Hvad siger himlen?

International opfordring til ungdommen: Fornuftens tidsalder er ude blandt stjernerne.

Del gerne det nedenstående flyveblad ud til unge mennesker:

Download (PDF, Unknown)

Der er virkelig gode nyheder: Mennesket er et fornuftsvæsen og derfor ubegrænset med hensyn til intellektuel og moralsk perfektion! Vi kan gøre noget, som hverken æsler eller aber er i stand til: Vi kan, ubegrænset, opdage nye videnskabelige principper for det univers, hvori vi lever! Og disse kvalitative opdagelser betyder, at vi i modsætning til æsler og aber, konstant kan omdefinere hvad ressourcer er, og derfor gøre dem ubegrænsede, og at vi kan fortsætte med at forbedre menneskehedens levebrød!

Vi oplever enestående, fascinerende videnskabelige

revolutioner: Kineserne udforsker bagsiden af Månen med deres Chang'e-Måne-missioner, hvor de planlægger minedrift af helium-3 som brændstof til den kommende fusionsøkonomi på Jorden, og næste år vil en mission til Mars undersøge betingelserne for terraformning (processen med at modificere en planet, måne eller andet himmellegeme til beboelige forhold, *red.*) af den røde planet. Med deres Chandrayaan-2-mission til sydpolen af Månen, vil inderne udforske isen i kraterne, som altid er i skyggen, og dermed er en af de vigtigste forudsætninger for livet på Månen. Det Europæiske Rumagentur (ESA) arbejder på konkrete planer for internationalt samarbejde om en permanent landsby på Månen! USA bygger med sit Artemis-program videre på Kennedys Apollo-program, og Rusland, USA, og Kina ser alle atomdrevne rumskibe som det rigtige valg til fremtidige flyvninger til Mars og videre ud i det ydre rum!

Det fantastiske ved at rejse i rummet er at det beviser, at vi ikke lever i et lukket system med begrænsede råvarer, og hvor de morderiske synspunkter af Thomas Malthus, Julian Huxley, Bertrand Russell og prins Philip ville være korrekte, men at vi tværtimod lever i et anti-entropisk univers. Rumrejser er det ubestridelige bevis på, at universet er "adlyder" en fyldestgørende hypotese om det menneskelige sind, og at der derfor er absolut sammenhæng mellem de immaterielle ideer produceret af fornuften og de fysiske love i dette univers, og at disse ideer danner spidsen for universets anti-entropiske dynamik.

Der har fornyelig været banebrydende beviser: omkring 100 år efter Einsteins teser om eksistensen af gravitationsbølger og sorte huller, er forandringer i rumtid nu blevet bevist, og kort tid derefter er der, ved hjælp af otte radioteleskoper fordelt over hele verden, blevet frembragt billeder af et område omkring et sort hul, hvis masse er 6,5 milliarder gange større end Solens, og som ligger i centrum af M87-galaksen, 55 millioner lysår væk. Der er stadig så meget at opdage i vores

univers, hvor der ifølge Hubble-teleskopet findes mindst to billioner galakser! Rumforskningen åbner for en dybere indsigt i hvordan universets love fungerer, og hvilken rolle vi mennesker spiller i det!

Dette er den livsbekræftende kulturelle optimisme, der følger med ideen om menneskeheden som en rumfarende art, i fuldstændig modsætning til den konstruerede dommedagsatmosfære, som spredes af apostlene for den kommende apokalypse – såsom prins Charles og kapitalfondenes forsidepige, Greta Thunberg. Bag hysteriet om Greta står ganske nederdrægtige interesser: Det transatlantiske finanssystem står over for et endnu større krak end i 2008, og finansielle hajer og græshopper i City of London og Wall Street forsøger med en sidste stor handel at styre så mange investeringer ind i "grøn" teknologi som muligt, inden den systemiske krise rammer.

Et nærmere kig på sponsorerne af Gretas ekstremt ambitiøse og velfinansierede dagsorden samt 'Extinction Rebellion' (XR) og 'Fridays

For Future' (F4F) afslører, at disse bevægelser finansieres af de rigeste mennesker på Jorden, inklusive Bill Gates, Warren Buffett, George Soros og Ted Turner. Faktum er, at de, der nyder godt af klimahysteriet og 'the Green New Deal', er banker og hedgefonde.

Målgruppen for denne hidtil usete manipulation er Jer, børn og teenagere i denne verden! Burde det ikke få dig til at stoppe op og tænke, når dine påståede "oprørere" understøttes af hele spektret af mainstream medier og hele det liberale etablissement? Og dog er den afskyelige idé, at manipulation af et paradigmeskifte for et helt samfund må begynde med indoktrinering af børn ikke noget nyt. Allerede i 1951 skrev Lord Bertrand Russell i sin artikel "The Impact of Science on Society" (Videnskabens indflydelse på Samfundet):

"Jeg mener, at det emne der vil være af største politiske betydning er massepsykologi... Dets betydning er blevet enormt forøget med væksten i moderne propagandametoder... Man kan håbe, at det med tiden vil være muligt at overbevise enhver om hvad som helst, hvis man kan fange patienten ung, og staten leverer penge og udstyr. Fremtidens socialpsykologer vil have et antal klasser af skolebørn, som de vil afprøve forskellige metoder på til at frembringe en urokkelig overbevisning om, at sne er sort. ...der kan ikke gøres meget, medmindre indoktrineringen begynder før tiårs-alderen."

Formålet med den apokalyptiske skræmmekampagne af folk som Alexandria Ocasio-Cortez ("Vi har kun 12 år tilbage!") eller prins Charles, overhoved for det britiske statssamfund, Commonwealth, ("Vi har kun 18 måneder tilbage! "), er at fremkalde en radikal ændring i menneskehedens livsstil. Alt hvad vi har forstået ved fremskridt i løbet af de sidste 250 år burde opgives, og vi burde vende tilbage til det teknologiske niveau, der eksisterede før den industrielle revolution. Men dette betyder også, at antallet af mennesker, der kan opretholde livet på dette niveau vil falde til omkring en milliard eller mindre.

Det vil betyde, at udviklingslandene ikke nogensinde ville have udsigt til at undslippe fattigdom, sult, epidemier og forkortet levetid; det ville være et folkedrab på et ufatteligt stort antal mennesker! Hvis "klimaforsker" Mojib Latifat mener, at den vestlige livsstil ikke kan overføres til alle mennesker i verden, og hvis Barack Obama raser over, at mange unge mennesker i Afrika ønsker at have en bil, aircondition og et stort hus, er det den umenneskelige arrogance fra medlemmer den privilegerede overklasse der ligger bag. Det er netop dette synspunkt fra de koloniale herskere, der er ansvarlig for det faktum, at Afrika og meget af Latinamerika stadig er underudviklet, og at mange hundreder af millioner af mennesker er døde unødigt tidligt.

For udviklingslandene er pseudo-religionen med menneskeskabte

klimaændringer ensbetydende med folkedrab, men for sjælen hos verdens unge mennesker er den kulturelle pessimisme som den fremkalder en gift, der ødelægger troen på menneskelig kreativitet. Når alt bliver til et problem og pludselig er forbundet med skyldfølelser – spisning af kød eller spisning i det hele taget, bilkørsel, flyvning opvarmning af hjemmet, tøj og faktisk selve livet – så ødelægger det enhver entusiasme for opdagelse, enhver entusiasme for det der er smukt, og alt håb for fremtiden. Og hvis hvert menneske betragtes som blot endnu en parasit, der ødelægger miljøet, kommer ganske mange frem til de samme misantropiske konklusioner som gerningsmændene bag masseskyderierne i Christchurch og El Paso, der i deres 'manifeste' angav miljømæssige årsager til deres handlinger.

Omvendt er de videnskabelige og teknologiske fremskridt forbundet med rumrejser nøglen til at overvinde alle tilsyneladende begrænsninger af vores nuværende eksistens på Jorden. 'Terraforming' – oprettelsen af menneskelige forhold – bliver således mulig, ikke kun på Månen og Mars, men også her på Jorden, og i fremtiden på mange himmellegemer i vores solsystem og muligvis hinsides.

I sin bog "Anthropology of Astronautics", skriver den tysk-amerikanske rumpionerer Krafft Ehrlicke:

"Begrebet om rumrejser har en enorm indvirkning, fordi det udfordrer mennesket på praktisk talt alle fronter af dets fysiske og åndelige eksistens. Ideen om at rejse til andre himmellegemer afspejler i den højeste grad uafhængighed og smidighed af det menneskelige sind. Det giver menneskets tekniske og videnskabelige bestræbelser den højeste værdighed. Først og fremmest berører det filosofien om selve den menneskelige eksistens. Som resultat heraf ignorerer begrebet om rumrejser nationale grænser, afviser at anerkende forskelle af historisk eller etnologisk oprindelse, og trænger helt ind i karakteren af såvel den ene som den anden sociologiske eller politiske trosbekendelse."

I dag har vi brug for dette kulturelt optimistiske billede af mennesket og den lidenskabelige kærlighed til menneskeheden forbundet med det, som den eneste hidtil kendte kreative art! Det faktum at vi kan vove os ud i rummet betyder, at vi kan overvinde den snæversynede, jordbundne tankegang. "Derude, blandt stjernerne, ligger menneskehedens indtræden i den længe ventede fornuftens tidsalder, når vores art omsider kaster de kulturelle rester af dyrelivet af os", som Lyndon LaRouche udtrykte det. Det er et utroligt privilegium at være ung nu, at række ud efter stjernerne og hjælpe med at forme en epoke for menneskeheden, hvor vi for første gang i historien kan slippe vores arts ubegrænsede potentiale løs!

Schiller Instituttet afholder seminar om "BVI's rolle for fred og stabilitet i Vestasien og Afrika"

Den 2. september (EIRNS) – Den 29. august var Schiller Instituttet vært for et seminar på højt niveau i Berlin, der fremlagde en sandfærdig rapport om betydningen af og fremskridtene med Bælte- og Vejinitiativet (BVI), især med hensyn til udvikling i Sydvestasien og Afrika. 45 personer var til stede, inklusive repræsentanter for mellemstore virksomheder, det diplomatiske samfund og andre institutioner. En besøgende delegation af lærde fra Det Kinesiske Akademi for Samfundsvidenskaber (CASS), en vigtig akademisk organisation og forskningscenter, præsenterede artikler om BVI's rolle i

stabiliseringen af regionen gennem økonomisk udvikling. Et fælles tema for stort set alle præsentationerne var, at det for fredens skyld er nødvendigt at forpligte sig til en reel økonomisk udvikling, centreret om fremskridt inden for videnskab og anvendelse af nye teknologier.

Ordstyrer Stephan Ossenkopf fra Schiller Instituttet indledte arrangementet med at understrege, at der er et presserende behov for en "rationel dialog" om hvad kineserne faktisk gør, i modsætning til de negative rapporter i de vestlige medier. BVI er ikke ensidigt og imperialistisk, men et omfattende og inkluderende projekt.

Hovedtaleren, instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche, kom nærmere ind på dette, hvor hun hævdede, at BVI er "den vigtigste strategiske politik på dagsordenen". Hastigheden af dens vækst i de sidste seks år har været forbløffende, sagde hun, og er af særlig betydning for genopbygningen af de krigshærgede nationer i det sydvestlige Asien og for at overvinde den undertrykkelse af nationer i Afrika, hvor Europa kunne have bidraget til deres industrialisering, men tydeligvis ikke har formået det. I stedet for at tillade modstanderne af udvikling at gøre Kina til en "fjende", må det erkendes, at hvad Kina gør er nødvendigt for fred og stabilitet, og at det burde tilsluttes af vestlige regeringer, især USA. I en gennemgang af den nuværende strategiske krise, som er blevet forværret på grund af det Britiske Imperiums iværksættelse af destabiliseringer rundt om i verden, herunder mod Kina, Iran osv., sagde Zepp-LaRouche, at Europa har en vigtig rolle at spille, hvis førende nationer frigjorde sig fra geopolitisk strategisk orientering. For eksempel talte hun om det enorme potentiale for tyske små og mellemstore virksomheder i joint ventures i tredjelande og forklarede, at den nuværende regerings politik ikke favoriserer denne mulighed. Hun understregede, at nøglen til at skabe forandring i den transatlantiske region er at inspirere til optimisme ved at lægge vægt på det potentiale, der er blevet udløst af især

de nye initiativer inden for rumforskning. Vi skal tænke mindst 50 år frem, sagde hun, og afvise den pessimisme, som spredes af de grønne og de finansfolk, der støtter dem.

Talerne fra CASS var: Lederen af delegationen, professor Tang, om "Kinas koncept om sikkerhed og sikkerhed i Mellemøsten", som gav en grundig beskrivelse af BVI's fremgangsmåde; Professor Yu, der talte om "BVI og freden mellem Palæstina og Israel", understregede betydningen af økonomisk udvikling for Palæstina, hvilket er afgørende for at kunne realisere to-statsløsningen i den igangværende krise; Professor Wang, om "BVI i Golfens Samarbejdsråd og Golfens sikkerhed"; Dr. Wei om "Iraks genopbygning og Kinas rolle", hvor han fremhævede vanskelighederne med at genopbygge en nation, der var udsat for en krig, som ødelagde en stor del af dens infrastruktur; og Dr. Zhu, der talte om "BVI i Egypten og Kina-Egypten Samarbejdet", og præsenterede en optimistisk vurdering af hvordan samarbejdet mellem de to stater har givet håndgribelige fordele.

Andre foredragsholdere fra Schiller Instituttet var Hussein Askary, medforfatter til instituttets specialrapport "Extending the New Silk Road to West Asia and Africa", der gav en passioneret rapport om fremskridtene med BVI i de to regioner; og Claudio Celani, hvis rapport om Abuja-konferencen i februar 2018 om genopfyldning af Tchad-søen og Transaqua-projektet leverede et konkret billede af hvad der er muligt med internationalt samarbejde – men også hindringerne, skabt af internationale finansielle institutioner og deres geopolitiske strategier, som skal overvindes.

Der var spørgsmål fra publikum efter hver præsentation, et bevis på behovet for reelle løsninger og et ønske om at uddrage mere af tankegangen fra repræsentanterne fra CASS. Adskillige spørgsmål blev rettet til Helga Zepp-LaRouche, herunder et om malthusianisme, et andet om Indien-Pakistan-krisen.

Det 'springende punkt' har indfundet sig – nu er det LaRouches tid

Den 1. september (EIRNS) – Som vi går ind i september måned, har kriserne, som rammer enhver verdensdel og alle dele af samfundet, skabt en tilstand som den der er beskrevet af Dickens i hans roman om den franske revolutions æra: "Det var de bedste tider, det var de værste tider, det var en tidsalder for visdom, det var en tidsalder for tåbelighed, det var troens epoke, det var vantroens epoke, det var lysets sæson, det var mørkets sæson, det var håbets forår, det var fortvivlelsens vinter... "

Bank of Englands bankdirektør, Mark Carney, forberedte sig på den uundgåelige finanskriser, der sandsynligvis vil eksplodere i efteråret, ved at foreslå den vanvittige "løsning" til sine kolleger på mødet i Jackson Hole med at skrotte dollaren og vende sig til kryptovalutaen "libra", der blev sat i spil af Facebook og herrerne i det døende vestlige finanssystem, mens den tidligere direktør for New Yorks centralbank Bill Dudley sluttede sig til House of Lords (det britiske overhus, *red.*) med kravet om, at de selvsamme herrer skal gøre alt, hvad der er nødvendigt for at stoppe et genvalg af Trump.

I mellemtiden vil New York i september blive belejret af FN's klimakvaksalvere og deres jakobinske gadepøbel, ledet af det patetiske, misbrugte barn Greta Thunberg og LSD-misbrugerne i

'Extinction Rebellion', der kræver et ophør af menneskeligt fremskridt og affolkningen af den menneskelige race.

Og samtidigt forbereder Israel sig på en invasion af Libanon og muligvis endda Iran, mens amerikansk/britisk-finansierede og trænedede jakobinere i Hongkong bruger massevold og undergravende virksomhed i håb om at fremprovokere en militær konfrontation mellem USA og Kina.

Og alligevel er USA's præsident åbent imod Federal Reserves kontrol over den amerikanske økonomi og WTO's undergravning af suverænitet; kræver åbent afslutningen af britisk inspirerede neokoloniale krige, og søger en tilbagetrækning fra dem der er startet af Bush og Obama; og afviser endvidere åbent klimafanatikernes falske videnskab. Hvorfor har han ikke været i stand til at gennemføre sine intentioner?

Her er det, at renselsen af Lyndon LaRouches navn er altafgørende. LaRouche identificerede Federal Reserves onde og forfatningsstridige karakter allerede i 1950'erne og fordømte WTO, da den blev grundlagt i 1990'erne som et angreb på suverænitet og udvikling; afslørede den antividskabelige og den antihumane grønne bevægelse, da den opstod fra den racehygiejniske bevægelse efter 2. Verdenskrig; afslørede briternes rolle i at bruge USA som en "dum gigant" til at udkæmpe dens koloniale krige, startende med Vietnam-fiaskoen i Sydøstasien og fortsættelsen med Bush-Obamas krige i Sydvestasien.

Vigtigere er det, at LaRouche også fremsatte de nødvendige løsninger på disse katastrofer – løsninger som præsident Donald Trump hidtil ikke har fået fat i, enten fordi han ikke fuldt ud har forstået deres presserende karakter, eller fordi han gentagne gange, og magtfuldt, er blevet blokeret i sine bestræbelser på at gennemføre dem.

Det ene område, hvor Trump har haft succes med at vende undergravningen af amerikansk videnskab og teknologi, ligger i

hans 'Kennedy'ske' erklæring om et lynprogram for at vende tilbage til Månen i 2024 og forberede koloniseringen af Månen og en mission til Mars. Underskriftsindsamlingen fra LaRouchePAC (se "Vi forpligter os til Måne-Mars-missionen" på LaRouchePAC Action Center websiden), der opfordrer til at støtte denne mission, går imidlertid videre end Trumps erklæring om at foretage de nødvendige foranstaltninger for at missionen skal lykkes: et lynprogram til udvikling af fusionskraft til fremdrivning af rumfartøj for at kunne rejse til Mars; bringe alle de rumfarende nationer sammen for at opnå tilslutning til både rummissionen og fusionsindsatsen; og at "reformere eller eliminere de spekulative og rovgriske aspekter ved det internationale finansielle system", for at skabe de nødvendige kreditmekanismer til disse projekter.

Samarbejde mellem disse rumfarende nationer er kernen i LaRouches løsning på den globale krise – tilsammen vil USA, Rusland, Kina, Indien, Japan, og de europæiske kredse, der stadig er forpligtet til videnskabeligt fremskridt, ikke alene kunne indfri den "udenjordiske forpligtelse" til menneskelig udvikling af solsystemet og hinsides, men også repræsentere den nødvendige politiske kraft til at afslutte tyranniet af det britiske finansielle system og dets imperium ved at oprette et Nyt Bretton Woods-kreditsystem til at opbygge verden, som det kinesiske Bælte og Vej har vist. Det kunne redde landene i den avancerede verden fra depressionen og forfaldet, som de står overfor i dag på grund af City of Londons og Wall Streets bankerotte spillebuler.

Trump har kapaciteten til at forelægge hele dette program for det amerikanske folk ved at erklære frifindelsen af Lyndon LaRouche, som selvfølgelig blev beskyldt og retsforfulgt på et falsk grundlag af nøjagtigt de samme personer og institutioner, der nu er blevet afsløret for deres forræderiske bestræbelser på at afsætte selve præsidenten gennem "Russiagate" og andre ulovlige midler. Alt dette er både presserende og umiddelbart muligt. Selvom det af

pessimister betragtes som "de værste tider", er det op til os som "vores nations patrioter og verdensborgere" at skabe den bedste af alle mulige verdener.

Kampen er i gang

Den 29. august (EIRNS) – At vente med at sætte alt ind i kampen for LaRouches genoprettelsesprogram indtil det næste finansielle krak rammer, ville være at vente for længe. Hvis vi skal lykkes – og der er simpelthen ikke andet valg end at lykkes – må vi begynde nu, i dag. I løbet af de kommende dage og uger vil fremlægge dette program, ikke kun til den føderale kongres, men til delstatslige lovgivende myndigheder, amtsråd og byråd samt fagforeninger og andre grupper. Alle demokratiske præsidentkandidater må tage stilling til det. Vi vil gøre alt dette for at sikre, at LaRouches genopretningsplan bliver vedtaget som lov under den nuværende præsident, med hans støtte, før verden bliver kastet ud i en ny, værre depression, end den der begyndte i 2007-08.

Hvis denne nye depression får lov til at bryde ud, sammen med de krige der sandsynligvis vil ledsage den, hvad vil der være tilbage af menneskeheden, før det slutter? Det er der i virkeligheden ingen der ved.

Genopretningsplanen er afhængig af den påviste ekspertise af verdens mest fremtrædende økonomiske prognosemager i det 20. og 21. århundrede til dato, afdøde Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019). Det er vigtigt at mestre det grundlæggende. Vi vil befordre denne proces på enhver måde.

Der er to overlappende områder involveret: nationalt og internationalt. Den indenlandske del blev opsummeret af LaRouche i hans "Fire nye Love" af 8. juni 2014. (Se "The Four New Laws To Save the U.S.A. Now! Not an Option: An Immediate Necessity," EIR, June 13, 2014.)

Selv om artiklen har meget vidtrækkende implikationer, er den kun tre til fire sider lang, og bør læses sammen med nærværende leder. Men for vores formål opsummeres de fire love her: Den første lov er genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933 for at adskille Wall Streets spekulative 'junk'-aktiver fra hvad der skal forblive som et levedygtigt kommercielt banksystem. Kun ærlig bankvirksomhed, ikke spekulation, vil, hvis det skulle vise sig nødvendigt få føderal opbakning. Dette, snarere end den 23 milliarder \$ store hjælpepakke til Wall Streets spillegæld, burde have været det første skridt, der blev taget i 2007-08. Denne gang vil de dårlige spille-gældsposter simpelthen blive udskilt, og afskrevet på en måde der ikke skader realøkonomien.

Den anden er "en tilbagevenden til et topstyret og nøje defineret system for nationalbankvæsen", hvilket henviser til modellen for præsident Lincolns "Greenbacks"-politik. Det vil sige, at den kredit, som Federal Reserve og vores nuværende, syge banksystem nægter at yde til brug for industri og landbrug, i stedet leveres til en lav rente af en føderal institution under det amerikanske finansministerium, underlagt den følgende begrænsning.

Den tredje lov specificerer "brugen af det føderale kreditsystem til at skabe en udvikling med højproduktive forbedringer af beskæftigelsen, med det formål at øge den fysiske økonomiske produktivitet og levestandard for personer og husholdninger i USA.. ."

Den fjerde kræver et forceret videnskabeligt program for at opnå kontrolleret termionuklear fusionskraft og en 'Måne-Mars-mission', der fører til menneskelig kolonisering af Mars. Kun

sådanne videnskabelige lynprogrammer kan gennem videnskabelige og teknologiske afkast tilvejebringe de spring i produktiviteten, som kan genoplive vores økonomi efter årtiers forfald. (Samtidig giver det anledning til lynprogrammer for uddannelse af vores stort set ødelagte ungdom og vores arbejdsstyrke.)

Den internationale komponent af LaRouche-planen er integreret som en uadskillelig del af den. Den kræver, at de fire stormagter, USA, Kina, Rusland og Indien, indleder oprettelsen af et nyt globalt kreditsystem (ikke monetært, men kreditsystem) til erstatning for det forfejlede, spekulative finanssystem i London, Wall Street og IMF. LaRouche kaldte dette "Det Nye Bretton Woods-system", fordi det genoptager den hensigt, som Franklin Roosevelt havde med det oprindelige Bretton Woods-system, samtidig med at det også tager ved lære af de fejl, der blev begået dengang. Systemet vil især være orienteret mod udviklingskreditter, der tillader massiv højteknologisk kapital-vareeksport fra den "avancerede" sektor til udviklingslande. På denne måde vil begge sektorer i fællesskab blive velstående, som Roosevelt havde til hensigt. Ellers vil det, som i det oprindelige Bretton Woods, være et system baseret på guldreserver, og relativt faste, dollarbaserede, valutapariteter – uden hvilke langsigtede kreditter med lave renter er umulige.

De fleste (men ikke alle) nutidige historikere er blinde for de rigelige beviser på, at hele Roosevelts indfaldsvinkel begyndte med disse spørgsmål om international udvikling. En større artikel planlagt til den kommende udgave af EIR den 6. september vil sætte dette på plads.

Alt imens vi kæmper for denne LaRouche-plan, vil vi i de samme institutioner fortsætte kampagnen for en renselse af LaRouches navn og frifindelse fra de falske anklager, som han i 1988 blev dømt og fængslet i fem år for.

Efter otte præsidentkampagner med adskillige tv-

informationsindslag, kombineret med masse-cirkulation af nogle af hans skrifter og de store mediers dæmonisering af ham – medier, som ikke desto mindre insisterede på, at han var “ubetydelig” – har Lyndon LaRouche en massiv støtte i USA. De '99 %' af disse tilhængere er ikke medlemmer af nogen organisation, som er offentligt forbundet med LaRouche, men de har en tendens til at være de organiske ledere blandt deres venner og medarbejdere. Sammen med disse ældre generationer bliver studerende på universitetsområder på ny gjort bekendt med LaRouches ideer.

Nu er tiden inde til, at ældre veteraner deltager sammen med unge rekrutter i den form for ubønhørlig, uindskrænket kampagne, som sjældent, hvis nogensinde tidligere, er set i dette land. En kampagne vi skal vinde på trods af alle odds.